

Sessiz Sinema

– SİLGİSİZce · 05 Ocak 2019

Gülmenin içten samimi olduğu günlerde ,Kahkahanın bir pirzola gibi karın doyurduğu yıllarda ,elektriğin var olmasıyla televizyon denen bir alet girdi beton duvarlarımızın arasına... kocaman bir kutu ve içinde kocaman bir dünya.... belirli saatlerde istiklal marşıyla açılır aralıklarla yayın yapar istiklal marşıyla da kapanırdı... saati andıran bir yuvarlağa saatlerce bakar bir an önce açılmasını beklerdik...sırf ben beklemezdim.bütün mahalle çocukları hangi evde televizyon varsa orada toplanır ev sahibi bizi evden kovalamasın diyede en uslu en sakın halimizi takınır çıt bile çıkarmazdık..sırf bu yüzden. yurttan sesler korosunu saatlerce seyretmişliğimiz vardır... çocukluğumun ilk kahramanı ise tatlı cadıydı o ne sevimli o ne tatlı bir kadındı.burnunu bir oynatımı her şey çok güzel olurdu...

Babam ilk televizyonu eve getirdiğinde dünyanın en mutlu insanı bendim belkide... o gün yayın başlayana kadar onun karşısında oturup beklediğimi hatırlıyorum... mahalledeki kadınların anneme hayırlı olsun a geldiğini de hiç unutmadım... annem hemen çeyizinden en güzel örtüsünü çıkarmış üstüne örtmüştü....hayatımızın merkezine bir anda oturu vermişti televizyon.. o zamana kadar radyodan takip ettiğimiz sadece ses eşliğinde aldığımız haberleri şimdi gözümüzle de göre biliyorduk...o dar penceremiz sanki yırtılmış açılmış ve içeriye bilmediğimiz bir dünya girmişti... o günün çocukları olarak texas ,tombis , ayşegül ,cin ali harici olarak hareket eden bir çizgi dünyasını da tanımaya başlamıştık... heyidi denen o cimcime kızın hayatını seyrederken hepimiz alp dağlarında kızak kayarcasına mutlu olurduk...uçan kazla dünyayı gezer, markoyla gazete satardık... ilerleyen zamanlarda yayın saatleri artığında hemen hemen herkesin evine televizyon girmeye başlamıştı...buzdolabı , elektrikli süpürge gibi normal bir ev aracı olmuştu... gündüz ne yaşarsak yaşayalım akşam olduğunda ev ahalisi onun başındaki yerini alıyor eski ev sohbetleri ,komşu gezmeleri git gide azalıyor du... açılıştan kapanana kadar ne varsa pür dikkat seyrediliyordu...kapanışın saatine de evin reisi olan baba karar veriyordu.. yerinden doğruluyor televizyonun düğümesine basıyor örtüsünü kapatıp yat borusunu o gür sesiyle çalıyor du...bütün mızlanmamıza ramen yatmak zorunda kalıyorduk... ama benim için en güzel yayın saati olan 10 dan sonraki çarlı çaplindi bu yat emrinden sonra herkesin uyumasını beklemek sonra televizyonu sessizce açmak sesini kısıp çarlı çaplını seyretmek çok büyük bir keyifti... en güzelide neydi dersiniz ki demesenez de söyleyeceğim.... televizyonun sesini kısıtığım için filimin sesini duymadığım için bir kaybım olmuyordu... sessiz sinemayı zaten sessiz seyrediyordum.....

O günlerde bizi kendine bağlayan bu kutu hayatımızda iyi ve kötü çok şeyi değiştirdi.. bizden aldıklarının yanında bize çok şeyde kattı... o yüzden televizyonun gelişi hiç bir zaman tam olarak kötümü oldu iyi mi oldu bilmedim ben.... çoğu zaman karşısında güldük, çoğu zaman karşısında ağladık, bizi eğlendir di.yalnızlığımızın en büyük arkadaşı oldu, kimi zaman eğitti öğretti...hayatımızdaki boşlukları doldurduğu için belkide bu kadar bağlandık ona... ama bize çok şeyi de unutturdu... insanlar arasındaki ilişkiler soğudu..bire bir görüşmeler sohbet muhabbetler akraba ziyaretleri yok oldu...yararlı mı zararlı mı bilmediğimiz programlarla örf ve adetlerimiz yara aldı özentilerin kurbanı olan nesiller yetişti...

dilimiz bilmediğimiz bir sürü kelimeyi gereksiz yerlerde kullanarak bozuldu... lafın kisası biz televizyondan sonra çok değişti... şimdi ise internet ve elimizdeki o telefon ve bilgisayarlarla değişimde tam bir tavan yaptık.. ve hala iyi mi oldu ? kötü mü ? bilmiyoruz...

Ben sizin fikirlerinizi merak ediyorum ... fikrinizi yorum olarak yazarsanız mutlu olurum...

İyimi oldu? Kötü mü...

Silgisizce dip notlar